

Na żądanie Biura Kontroli przy Radzie Państwa Komenda Główna Milicji Obywatelskiej wystawi identyczne zaświadczenia dla inspektorów Biura Kontroli.

Inspektorzy samochodowi obowiązani są korzystać w pierwszym rzędzie z punktów kontrolnych Milicji Obywatelskiej (stałych, lotnych i doraźnych).

Raporty ze swych czynności składać będą inspektorzy samochodowi do Prezydium Rady Ministrów.

§ 9. Karty kontrolne pracy osobowych pojazdów mechanicznych sprawdzane będą co najmniej raz na miesiąc przez centralne organy kontroli wewnętrznej.

Centralne organy kontroli wewnętrznej uprawnienia swe w tym zakresie mogą przelać na podległe im jednostki kontroli.

Właściwy minister na wniosek organów kontroli wewnętrznej może odwołać powyższy tryb kontroli nie wcześniej jednak jak z dniem 1 stycznia 1949 r.

§ 10. W przypadkach naruszenia postanowień niniejszego okólnika przełożony odpowiedzialny za dysponowanie stosownie do § 3 niniejszego okólnika pociągnięty będzie do uszczerbku pełnych kosztów związanych z przekroczeniem, a w przypadku kilkakrotnego powtórzenia się przekroczenia może być pozbawiony prawa dysponowania osobowym pojazdem mechanicznym, niezależnie od ponoszenia konsekwencji służbowych i dyscyplinarnych.

§ 11. Okólnik niniejszy nie dotyczy samochodów wojskowych oraz samochodów podległych Ministerstwu Bezpieczeństwa Publicznego.

Minister Obrony Narodowej i Minister Bezpieczeństwa Publicznego wydadzą we własnym zakresie zarządzenia dotyczące używania osobowych pojazdów mechanicznych.

§ 12. Okólnik niniejszy nie dotyczy osób, które mają prawo do korzystania z samochodów reprezentacyjnych (R). Osobom tym zostaną wydane specjalne przepustki rozpoznawcze.

§ 13. Właściwi ministrowie w przeciągu trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego okólnika przedłożą mi sprawozdanie z kroków organizacyjnych powyższych w trybie niniejszego okólnika.

§ 14. Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1948 r., z wyjątkiem § 8, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1948 r.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz

546.

OKÓLNİK Nr. 27 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 18 sierpnia 1948 r.

o sprawie używania ciężarowych pojazdów mechanicznych.

W wykonaniu uchwały Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1948 r. w sprawie zasad gospodarki samochodami państwowymi zarządzam co następuje:

§ 1. 1. Używanie ciężarowego pojazdu mechanicznego oddanego do obsługiwanego przez władz, urzędów, zakładów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych, samorządowych i spółdzielczych, przedsiębiorstw będących pod zarządem państwowym oraz instytucji, zakładów i przedsiębiorstw, działających przy udziale finansowym Państwa lub przez Państwo subwencjonowanych, określonych niżej jako jednostki służbowe, winno się odbywać w ramach zaspakajania wyłącznie tylko służbowych potrzeb komunikacyjno-transportowych.

2. Wyjątkowo tylko użycie tych samochodów może być dokonane na zaspokojenie innych potrzeb (np. do odpłatnego przewozu pracowników do i z miejsca pracy, o ile inne publiczne środki przewozowe są niewystarczające).

3. Przewozy towarów powinny być w zasadzie wykonywane publicznymi środkami transportowymi.

4. Przewóz własnym taborem samochodowym winien być stosowany jedynie w przypadku:

- a) albo gdy przewóz publicznymi środkami przewozowymi jest niemożliwy;
- b) albo gdy przeprowadzona ścisła kalkulacja całkowitych kosztów przewozu wykaże, że jest on tańszy, niż innymi środkami transportowymi;
- c) lub gdy szybkość przewozu decyduje o zaspokojeniu potrzeby.

5. Samochody, których ekonomiczna eksploatacja nie jest zapewniona, winny ulec stopniowej likwidacji w sposób określony obowiązującymi przepisami.

§ 2. Służbowe samochody ciężarowe dzieli się na:

- a) gospodarcze (G), przeznaczone do zaspakajania wyłącznie gospodarczych potrzeb własnych jednostek służbowych (jak dowóz opału, artykułów aprowizacyjnych, materiałów itp.);
- b) robocze (P), przeznaczone do wykonywania zadań przewozowych, które wynikają z zakresu i rodzaju działalności jednostki służbowej lub stanowią nieodzowną czynność pomocniczą w tej działalności (np. ambulanse pocztowe, samochody pogotowia, samochody ciężarowe przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, służące do dowozu lub rozwoju towarów itp.).

§ 3. Wszystkimi ciężarowymi samochodami dysponują przełożeni jednostek służbowych, do których obsługi samochody są przydzielone. Na nich leży odpowiedzialność za prawidłowe, celowe i ekonomiczne ich używanie.

§ 4. 1. W celu jak najlepszego wykorzystania ciężarowych samochodów dla wykonania cięższych na nich zadań przewozowych (§ 1) jednostki służbowe zobowiązane są do planowania przewozów samochodowych i do składania sprawozdań eksploatacyjnych i przewozowych w sposób ustalony przez Ministerstwo Komunikacji.

2. Jednostki służbowe powinny dbać o to, by jak największa ilość jazd samochodów ciężarowych była wykorzystana dla przewozu w obu kierunkach, przyczem wykorzystanie ładowności samochodów winno wynosić co najmniej 60%.

3. Do czasu opracowania państwowego planu przewozów jednostki służbowe przedstawiać będą samochodowe plany przewozowe w trybie i terminach ustalonych przez właściwych ministrów. Zbiorowe plany przewozowe resortów powinny być przed ich zatwierdzeniem uzgodnione z Ministerstwem Komunikacji.

4. Wszystkie władze centralne dostarczać będą Ministerstwu Komunikacji dane statystyczne z eksploatacji samochodów i przewozów samochodowych w sposób i terminach ustalonych zarządzeniem Ministerstwa Komunikacji.

§ 5. Każdy ciężarowy samochód zaopatrzony być winien w kartę kontrolną pracy wozu wg. wzoru ustalonego przez Ministerstwo Komunikacji.

Dokument ten winien określać czas ważności jazdy samochodu, rodzaj towaru i jego wagę lub grupę osób przewożonych, odległość i drogę przewozu, przyczem winien podawać czy będzie to przewóz jednorazowy, wielokrotny lub częstotliwy.

§ 6. W każdej jednostce służbowej, a gdy chodzi o ministerstwa, w każdym ministerstwie zostanie zorganizowana kontrola nad przestrzeganiem postanowień §§ 1, 2, 3, 4 i 5 niniejszego okólnika przez wprowadzenie ścisłej ewidencji zużycia materiałów pędnych, ilości przebytych tonno-kilometrów, miejsca przeznaczenia, ilości przewiezionego towaru lub grup osobowych oraz celowości przewozu wg. wzoru ustalonego przez Ministerstwo Komunikacji.

§ 7. Do przeprowadzenia kontroli nad stosowaniem niniejszego okólnika upoważnieni będą inspektorzy samochodowi. Inspektorzy ci powołani będą przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Komunikacji w myśl okólnika Nr. 19 (496) z dnia 22 maja 1948 r. (Monitor Polski Nr. A-69, poz. 546).

§ 8. Karty kontrolne pracy samochodów ciężarowych sprawdzane będą co najmniej raz na miesiąc przez centralne organy kontroli wewnętrznej. Centralne organy kontroli wewnętrznej uprawnienia swe w tym zakresie mogą przelać na podległe im jednostki kontroli. Właściwy minister na wniosek organów kontroli wewnętrznej może odwołać powyższy tryb kontroli, nie wcześniej jednak jak z dniem 1 stycznia 1949 r.

§ 9. W przypadkach naruszenia postanowień niniejszego okólnika winni naruszenia pociągnięci zostaną do odpowiedzialności.

§ 10. Okólnik niniejszy nie dotyczy ciężarowych samochodów przydzielonych do obsługi Ministerstwa Obrony Narodowej oraz Bezpieczeństwa Publicznego i jednostek służbowych podległych tym ministerstwom.

Minister Obrony Narodowej oraz Minister Bezpieczeństwa Publicznego wydadzą we własnym zakresie zarządzenia dotyczące używania ciężarowych samochodów.

§ 11. Okólnik niniejszy nie dotyczy ciężarowych samochodów przystosowanych swą budową do celów i przewozów specjalnych, jak również przeznaczonych do przewozów zarobkowych publicznych; używanie oraz sposób kontroli użycia tych samochodów określa specjalne zarządzenia Ministerstwa Komunikacji.

§ 12. 1. Właściwi ministrowie wydadzą i ogłoszą w Dziennikach Urzędowych w terminie do dnia 1 grudnia 1948 r. zarządzenia, mające na celu ścisłe wykonanie postanowień niniejszego okólnika.

2. O wydanych zarządzeniach ministrowie zawiadomią Prezydium Rady Ministrów i Ministra Komunikacji.

§ 13. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1948 r.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz

547.

ZARZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 20 sierpnia 1948 roku

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o nadaniu statutu przedsiębiorstwu państwowemu p. n. „Wojskowe Przedsiębiorstwo Budowlane”.

Na podstawie art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 roku, o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 42) i § 9 zarządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 lutego 1948 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania